

høvet faavel disse Spørgsmaal selv som mine Udtalelser derom og strengt præciseret og begrænset dem, for paa den ene Side — og først — at gjøre det klart for ærede Medlemmer, at det virkelig har foranlediget Vanskeligheder i Fællesudvalget at komme til Resultat. Dette var saameget mere Tilfældet, som man vistnok kan sige, at man her i denne Forsamling, eller ialtsald da i den politiske Verden, i den politiske Debat og fra Pressens Side, har gjort Sit til at gjøre disse Spørgsmaal til at være noget Andet, end de vare, og til at lægge Andet ind i vor Modstand mod det Kryd, der fra Regjeringens Side prøvedes mod os, end der virkelig laa deri. Man søgte nemlig at skaffe Liltro for saadanne Paastande, at det var os om at gjøre at tvinge Landsstinget, at trykke det til at vedtage Finantsloven, ydmyge det, og andre Ting, som vi bestandig ved enhver Leilighed saa klart som muligt have tilbagevist, men som naturligvis ikke bestomindre have gjort vore Forhandlinger i Fællesudvalget vanskelige. Jeg kan derfor ogsaa nu med udelst Tilfredsstillelse idag henlede dette Things Dpmærksomhed paa, at den politiske Omsigt og Retssjølse, Erkjendelsen af, hvor vigtigt det er, at alle Faktorens Ret fuldt ud respekteres, og Hensynet til virkelig ikke at krænke Nogens Ret har seiret hos Flertallet i denne Sag. Det er denne Seir, denne Willigheidsfølelsens, den politiske Klogstabs, Omsigts og Retssjølsheds Seir, som det skyldes, at Folkethinget nu vil være istand til at vedtage en Finantslov ved at følge Indstillingerne fra Fællesudvalgets Flertal. Folkethingets Nei med Hensyn til de nævnte tre rene Bevillingsspørgsmaal er nemlig her fuldtud anerkjendt, idet ærede Medlemmer ville se, at der er ikke med Hensyn til noget af de Bevillingsspørgsmaal, som jeg for et Øieblik siden har læst op, og som jeg ikke antager, at jeg behøver at læse op for fjerde eller femte Gang, — forlangt, at dette Thing fulde give efter, men vort Veto med Hensyn til dem er fuldtud godkjendt, faktisk og praktisk. Jeg lægger stor Vægt derpaa, fordi det viser, at der ikke er den Strid og Uoverensstemmelse mellem Lovgivningsmagtens tvende Faktorer, Folkethinget og Landsstinget, som man saa ofte har søgt at gjøre gjældende. En saadan Strid egzisterer ikke; det har tværtimod under Forhandlingerne vist sig, at man ogsaa, udenfor hvad man kalder dette Things Flertal, har en levende Erkjendelse af Betydningen af Uoverenskomster og Forsatningens strenge og forstandige Benyttelse. Jeg konstaterer det dernæst ogsaa, fordi en saadan Erkjendelse af Thingenes Ret til at sige Nei — hvorom det jo fra vor Side hele Tiden udelukkende har dreiet sig — selv om denne Erkjendelse nu ikke er udtrykt i Ord, men derimod praktisk og faktisk gennem de Forslag, der ere stillede, er det første Skridt til at komme ind i en rolligere og for Landet lykkeligere Fremtid. Jeg siger „det første Skridt“; thi

det er kun det første. Jeg paastaar ikke, at man ved at vedtage denne Finantslov skaber en Gulbalder, det er langtfra; der hører meget, meget Mere til, for at man virkelig kan gjøre sig Forhaabning om, at vi til næste Aar f. Ex. skulle komme saa vidt, at vi kunde naae vore Ønsker med Hensyn til Sagerens Fremme, mere frugtbare Resultater osv., Noget vi, som sagt, vistnok Alle ønske. Dertil kræves der, som sagt, meget, meget Mere; men den allerførste, uundværlig første Betingelse: Anerkjendelsen af Folkethingets lovlige Ret vil findes opfyldt ved Fællesudvalgets Flertalsindstilling, og derfor tror jeg, at der er Grund til i saa Henseende at være fuldt tilfreds. Hovedvidt denne Basis, dette Udgangspunkt skal føre til Mere, ligger det ikke i vor Haand at bestemme; det kan jeg ikke sige det Mindste om; det ligger ikke i vor Haand at garantere for Fremtiden, det ligger ogsaa i Andes Haand. Ved den fra anden Side gjorte Indvømmelse, ved Erkjendelsen fra anden Side af det Berettigede i vor Modstand, blev det naturligvis muligt for os at gjøre Tilbud til Forlig paa andre Punkter, enten saadanne, der laa helt udenfor de 3 nævnte Punkter, eller med Hensyn til saadanne Enkeltheder, som maatte ligge indenfor de 3 Punkter, men som ikke præjudicerede enten den finantsielle Side af dem eller det i dem, som jeg paa Flertallets Begne havde tilladt mig at fremhæve som det, vi ikke kunde fravige. Gjennem disse Tilbud fra vor Side tror jeg, det er lykkedes at tilveiebringe Betingelserne for, at der idag kan komme en regelmæssig Finantslov tilstede for næste Finantsaar. Jeg skal ikke opholde mig nærmere ved de Indvømmelser, der ere gjorte, idet de fleste af dem idetmindste vistnok ere tilstrækkelig klare og tilstrækkelig belyste ved selve Betænkningen. Dette gjælder saaledes Forslaget fra vor Side om at forandre Bevillingen til Pantserbatteriet fra 2½ til 3 Millioner Kr.; det er en ligefrem Følge af de Jorddyrelser, som synes at være fulgte med Lidsforholdene, og er i fuld Uoverensstemmelse med, hvad vi allerede ved 3die Behandling eller ved eneste Behandling udtalte, nemlig at vi vilde gaa til en Forhøielse, fra 2½ Mill. Kr. til 3 Millioner. Ligeledes skal jeg ikke komme ind paa nærmere at forklare Betydningen af de 14 militære Bevillinger, som Thinget tidligere har vedtaget, og som vi nu foreslaa optagne paa denne Finantslov; thi naar først regelmæssige Tilstande bragtes tilveie, var der ikke nogen Grund til at negte disse Bevillinger. Det enkelte Punkt, som derimod efter min Mening kræver lidt nærmere Dplysning, er den lille Tilføielse, som er fket til Universitetsanmærkningen paa Finantsloven. Ved den Affattelse, Anmærkningen nu har faaet, bliver den altsaa staaende; Principet i Anmærkningen, at Universitetsunderskudet dækkes ved Kapitalformuen, er anerkjendt; men det er samtidig gjort klart, at man, hvad vi forøvrigt ogsaa tidligere have ud-